

Koncsek József

A Cigler úr

Gárdonyi Gézát
azelőtt Zieglernek hívták

Vót az úgy, hogy Göre sógor
húzta ki a taposóból
a néplapot (mintha kádból,
de nem a bort), s olyan áron
kelt, amint vót, vitték-hordták,
Göre Gábort mosolyogták,
kacarászták, röhicsélték,
asztal alatt egymás térgyét
csapkodták a jó népfiai,
s nem izgútak asszon miatt,
asse maratt csapodatlan,
hörgött, mint egy lekvár-katlan,
gyútván alul, oltván felül,
szoknyás-blúzon kívül-belül.
S buhogtatták, fogdosgatták,
tapasztalták, tovább adták,
forogtak a cúgos padkán,
pittyegtek a búbosbankán,
csókolóztak vereshagymán,
s akkor is, ha „veres, hagyj mán”
hanemhogy a Cigler úrnak

néhány garast odaszúrnak,
szól neki a főszerkesztő,
írjon újabb hasrepsző
vigasztaló ökörséget,
nevettesse szegin' népet,
úgyse tudja hamarjában,
szaladjon vagy fejre álljon,
szelet vessen, vagy buksegget,
(„áldja meg az isten kendet!”)
s lökje ki a kapuszeglet,
kapucíner- kapucímer*
az a jó, ha szépen rímel,
hogy van oll'an úri karba'
még nála is nagyobb marha.

S Gárdonyi úr elnézte, a nép hogyan
visít-nyerít,
és írni kezdte Egri csillagok meg más
ismert nagyregényeit.

(1975–2009)